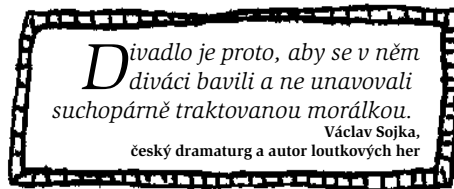

ZPRAVODAJ 8

Pátek 12. srpna 2005

Svátek má Klára

- **strana 2**
Intelekt je pěkná věc
- **strana 4**
Kam se podela všechna vaše krv?
- **strana 8**
Sexuálně se zmítající Don Juan

- **strana 11**
Slovníček česko - japonský
- **strana 12**
Jak by vypadal váš ideální JH?
- **strana 14**
O slovních soubojích

Divadlo mezi východem a západem

O kulturu orientu jsem se začal zajímat v době, kdy cvičení jógy se nacházelo na samé hraně protistátní činnosti. V době urputného jevištního realizmu jsem se díky starším přátelům mohl seznámit s tradicí

orientálního divadla. Svěží orientální vánek plný metafor a nároků na vybroušenou formu hereckého projevu mě chránil před umrtvujícím deptáním popisného realizmu.

Orientálním divadlem se inspirovaly všechny experimentální vlny evropských divadelníků, zvláště pak ti umělci, kteří se snažili osvobodit herecký projev od naturalistické beztvorosti a hledali pro něj pojmenovatelnou tělesnou formu.

V zeměpisné vzdálenosti východních a západních zemí a v duchovní odlišnosti obou kultur nacházím inspirující napětí –

mezi kázní a řádem orientálního divadla a živelností a spontánní improvizací, jak ji známe z renesanční Commedie dell'Arte

mezi hlubokou koncentrací, která otevírá vlnu do nepoznaných vrstev vlastní osobnosti

a extrovertním hltáním vnějšího světa současného civilizačního shonu

mezi úctou a respektováním uměleckých i životních tradic

a revoltujícími osobnostmi západního světa, které zavrhnou vše staré, aby objevovaly stále nové a nové obzory

I když teroristický fanatismus posledních let moji oblibu Orientu poznamenal značným šrámem, „divadlo mezi Východem a Západem“ zůstává mým divadelním vyznáním.

Václav Martinec

HIR-ON-OFF

Východ - Západ? Západ - Východ!

Když jsme se ve skupině „V - Z“ poprvé setkali, každý vyslovil svůj názor na tyto dvě světové strany a kultury. Bohužel jsem neměl po ruce diktafon, abych zaznamenal zajímavé a spontánně vyslovené názory. Požádal jsem tedy následně o jejich zápis. Vytratila se autentická jedinečnost, ale i tak je ve výpovědích obsažená osobitost názorů - pro mne pozoruhodná zvláště u těch nejmladších z naší dílny:

...rozpor mezi východem a západem je jenom naše konstrukce, protože svět je pestrý a ne černobílý. I ty pojmy Východ Západ jsou relativní, protože když jsme třeba v Japonsku, je Čína na západě a Amerika na východě.

Veronika, 21 let

Upřímně - nechápu haiku (miniaturní japonské verše). Ten rytmus, metaforičnost a nepřímocnost.

Tak bych možná chtěla pomoci při hledání cesty k té východní rozvleklosti.

Západ je pro mne křesťanství a špičatý katedrály, východ - kulatý náboženství, zkušenosti.

Je to hodně zjednodušený, možná chybný pohled - snad ho tady změním a prohloubím.

Marie, 17 let

Západ se hrne kupředu, východ hledá kořeny.

Západ, přestože je orientovaný na jednotlivce, potlačuje individuality a východ, zaměřený na celek, umožňuje rozvoj jedince.

V otázce náboženství.... na západě lidé věřili, protože měli strach, kdežto východní věřící toužili především po vlastním zdokonalování.

Ovšem tento pohled je velmi vykontrastovaný, neboť McDonalizace dnešní společnosti už pronikla i na čínský venkov.

Petra, 18 let

Východ - západ je pro mne světem velikých kontrastů, které se navzájem kříží v každém z nás. A je jen na každém jednotlivci, jak si ten zápas přebere a co si z něj vezme, co si z něj nabídne.

Lucie, 17 let

Východ - západ?

Oboje jsou červánky a slunce těsně nad obzorem.

Jednou začátek, jindy konec.

Zrození a smrt.

INTELEKT JE PĚKNÁ VĚC, ALE VE SKUTEČNOSTI JE VE SLUŽBÁCH EMOCÍ

Jedním z lektorů Problémového klubu je letos Pavel Purkrábek. Na Hronově není žádným nováčkem, před pár lety spolupracoval například s Davidem Bazikou na semináři scénografie. Pavel Purkrábek je velice všestranná osobnost, kromě scénografie, sochařiny, malování se věnuje práci ve filmu a dokonce také píše povídky. Jednu dobu působil na DAMU na katedře scénografie. Mimo to v kuloárech probleskuje nálepka „rebel“.

Jsem vlastně docílil změny původu, stal jsem se vlastně dělnickým kádrem. A tak jsem se dostal na studium na Hollarce na Střední výtvarné škole. Pak jsem dělal neúspěšně pětkrát zkoušky na Akademii, ale tam nebyla vůbec naděje. Až mi jeden kamarád z vojny, který se dostal na AMU na scénografii, řekl, že tam je velmi liberální prostředí, že tam lidi na politický věci kašlou. Byl tam tehdy Albert Pražák, což je hrozně osvědčená osoba, podržel tam lidi, kteří měli jinak před režimem absolutně zakázáno se stýkat s nějakou výchovou a výukou. Bylo to nesmírně zajímavé, zejména zásluhou Alberta. On má neuvěřitelné teoretické zázemí a strašně ho zajímaly přesahy scénografie, a to i do jiných oborů jako je architektura, výstavnictví.

Co vás na scénografii nejvíc zajímá?

Mě na tom bavilo takové to komplexní myšlení o věci. Ono to samozřejmě existuje úplně ve všech oborech, když je člověk dělá se zaujetím a láskou a má to v hlavě. Ale někdy je nebezpečí, že se člověk zahledí do toho svého natolik, že už nic mimo nevnímá. Ale u scénografie by tohle nebezpečí mělo být vykoupeno tím, že se neustále setkáváte s dalšími lidmi, kteří s vámi pracují. Pro mě je proto naprosto nepřijatelná představa takových těch profesních matadorů, kteří to střílejí od boku, a jsou dokonce ochotní oprášit svoje řešení inscenace, kterou dělali před dvaceti lety. Je to jednak totální podvod, a pak vždycky u scénografie hraje velkou roli čas a společenské prostředí.

Myslím, že scénograf musí od počátku spolupracovat nebo aspoň být přítomný u procesu vzniku inscenace, musí vidět, co má za herce, komu dělá kostým. Trošku nasát atmosféru.

Když jste byl na Hronově minule, kdosi citoval motto, které jste řekl seminaristům: „Kdo nechce, hledá důvod, kdo chce, hledá způsob“. Můžete to nějak blíže vysvětlit?

Ono to souvisí s tím, že doba, a nejen dnešní, je taková, že si vždycky vymezí nějaké pomocné body, aby se lidi orientovali. Většinou to končí tak, že se z básní stávají hesla. Prostě si to musíme zjednodušovat, abychom si to pamatovali. A pak si z toho bohužel pamatujeme jenom to apelační a to důležité mizí. To je strašný rozdíl oproti době, kdy mýtus zůstával neměnný, předával se a měl plno poloh, plno vrstev. Když byl někdo schopný tohle pochopit, tak v tom pokračo-

ROZHOVOR

Jste rebel?

Ne, to si nemyslím. Rozhodně bych neřekl, že jsem rebel, ale samozřejmě, že mě jako každého kluka hrozně bavilo zlobit. Ale rebelství jako postoj vůči něčemu, co je daný, co je oficiální, je samozřejmě zajímavý v okamžiku, kdy se ukazuje, že to oficiální a daný není dobrý.

Ve škole jste byl zlobivý kluk nebo spíše šasek?

Obojí.

Byla i dvojka z chování?

Měl jsem štěstí, že jsem měl paní učitelku, která mě vždycky přikryla, ale kolikrát to k tomu směřovalo.

Jak jste se dostal ke studiu scénografie?

Skončil jsem základní školu v roce 1974, což byla doba normalizace a tatínek byl tzv. osmašedesátník. Takže pro mě bylo docela složitý dostat se na střední školu. Nicméně stát byl infiltrovaný docela zajímavými lidmi, takže mně třeba pomohl jeden kamenosochař, který byl hrozně zlobivý, ale oni se bez něj ti bolševici neobešli, protože byl jedinej, kdo uměl vybrat dobrou kámen. S jeho pomocí jsem se dostal do Uměleckých řemesel, kde jsem se vyučil štukatérem, a tím

val, obohacoval to. Kdo to nepochopil, tak znal aspoň hezký příběh. Hesovitost a zkracování je hrozně nebezpečné. Ale na druhé straně existují některé citáty, které mohou být jednoduchou pomůckou. Jsou třeba ještě jednodušší než hesla, ale nicméně proto, že v sobě mají moudrost, nejsou nebezpečné, ale mohou být naopak bezpečným vodítkem. Není to totiž tak, že by vám to řeklo, jak se chovat, ale pomáhá vám to orientovat se a připomenout, že naopak do klíše spadnout nesmíte.

A má to ještě jeden pomocný bod - na každé PROČ můžete odpovědět dvěma způsoby: jeden je PROTOŽE? a druhý ABY. V tom je cítit velký rozdíl. Je dobré si to vyzkoušet na různých tématech.

Píšete - jaké jsou vaše povídky?

To se těžko říká, mám snahu z toho, co vidím v životě, udělat nějaký model, který má více vrstev, než jenom tu narativní. Takže přes vyprávění se snažím do textů dostat ještě něco jiného, ale přesně obsahově to neumím říct. Zbožňuju takový lidi jako Salinger nebo Čechov, kdy člověk vypovídá úplně o něčem jiném a pomaličku se tam dostává atmosféra, kdy začnete problém chápat, aniž by ho kdykoli ti lidi pojmenovali. Myslím, že v životě to taky tak.

Jaká témata vás zajímají v životě?

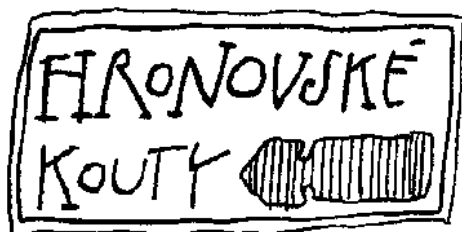
Především různorodost, mezilidské vztahy, když to řeknu zjednodušeně: základní lidský vztah. A podivuhodnou cestou se mi

tam vždycky dostává kontakt života se smrtí. Nemyslím, že bych byl nějaký brouk potměnk, ale prostě to tam je. Člověk se s tím setkává, zažívá to - dokonce si myslím, že to uvědomění si nemusí být vůbec potměnký, že dříve se smrtí lidi pracovali jako s něčím, co je bezprostřední součástí života. Dneska se snažíme si jí nevšímát, i když je jí čím dál tím víc, a to souvisí s tím, že je čím dál tím víc lidí a že se hodnoty začaly kácet. Bohužel si myslím, že se ocitáme v době tzv. vrcholné, po které přichází vždycky průsvih, protože po ní přichází nějaký zlom. Takhle končil Řím. A myslím, že my jsme toho velmi blízko.

To je věc sebedestruktivnosti lidského rodu. Kariérismus, pragmatismus, rozum vítězí nad city...

To je zajímavá věc. Myslíme si, že jsme o tolik lepší než zvířata, ale chováme se podobně. Rád bych tedy upozornil na to, že intelekt je pěkná věc, ale ve skutečnosti je ve službách emocí. Tak daleko jsme se nedostali, abychom rozumově všechno vyřešili. Kdo dělá kariéru, dělá jí s rozvahou anebo ho k tomu táhne ctižádost. A ctižádost je co? Výsledek intelektu? Ne, to je emoce. Je to emoční záležitost, protože to potřebujete k pocitu své identity. Někdo potřebuje to, že odejde na poušť, stane se poustevníkem a spojí se s bohem, ať už fiktivním nebo skutečným, a někdo potřebuje potlesk okolí, nebo moci ovládat lidi, protože sám sebe moc neumí.

Jana Soprová

Které místo je pro vás v Hronově nejprjemnější a tvoří neodmyslitelnou součást vašeho JH?

Kopec nebo stráň nad Zbečnickem, kam se člověk zvedne z údolí řeky Metuje a má trochu širší rozhled do kraje.

Mgr. Alena Zemančíková, dramaturgyně, autorka rozhlasových a divadelních her, fejetonů a povídek

Stovka. Mají tam dobré pivo.

Michal Hecht, mim, režisér a pedagog NĚTY v Tampere a DAMU Praha, lektor divadelních dílen

Zdejší park. Vždycky si udělám čas, vezmu si nějakou knihu nebo novou hru a hodinku dvě si v parku čtu. Doma se mi to nepoštěstí. Letos nám sice počasí moc nepřeje, ale třeba se ještě zlepší.

Franz-Josef Witting, ředitel Divadla mladých v Paderbornu

Machovské větry skromně sviští

Budete-li mít zítra ještě sílu i čas, můžete navštívit druhý a poslední den prvního nezávislého satelitu Jiráskova Hronova, **I. Lojzíkův Machov**. Včerejší zahájení neotevřel nikdo jiný, než Franz Kafka svým Popisem jednoho zápasu. Jak příznačné. A příznačná je i sama skutečnost, že pak následovali Černí šviháci se svými Amatéry - 57. repríza. Uprostřed 75. ročníku Jiráskova Hronova se nedaleko od Hronova, v Machově, objevil skromný festival, který zvolil francouzskou hymnu za oficiální hymnu festivalu. Iniciátor projektu Josef Tejkl a soubor Černí šviháci si na něj pozvali také své spřízněné duše z České Třebové, divadelní soubor Triariis, který nesl na svých bedrech včerejší den festivalu. Akce se koná v místním Obecním domě, jeho ředitelkou je krčmářka Milena Řehůřková, která vzala na sebe i záštitu. První den navštívil festival pravnuke Aloise Jirásky. Do třetice všeho: Jak příznačné!

Radvan Pácl

List papíru popsaný latinkou či azbukou a pak „rozsypaným čajem“.

Překotný pokrok, proti kázni a tradici.

Pro někoho celoživotní styl, jinému momentální módní záležitost.

Osobně mám západní svět rád a neopustil bych ho, ale východ mě zajímá.

A to je důvod, proč jsem tady.

Karel, 30 let

Cestu východní i západní by bylo nejlepší spojit. Ne však „českou zlatou střední cestou“. To je ale program minimálně na jeden celý lidský život.

Standa, 53 let

... je to jako tělo a duše.

K vyjádření rozdílu mezi západní a východní kulturou se nedají použít žádné konkrétní definice.

Spíše záleží na filosofii a na stupni pokroku.

V poválečném období začaly obě kultury stejně prolínat.

Zdena, 47 let

Pod pojmem Západ si představím mohutnost, sílu, kdežto východ je lehkost, skrytá síla a tradice.

Jsem ráda „holkou ze západu“, potřebuji ruch, chaos a dav, místa kde se můžete svobodně rozhodnout, co se budete učit a čím se budete řídit.

Jana, 17 let

Rozdíl je v úspěchanosti, materialismu a rychlosti vývoje západní kultury a opačně v ortodoxnosti a duchovnosti kultury východní. Rozdíl je ve vzniku a zániku, pod kterým si představuji den a noc.

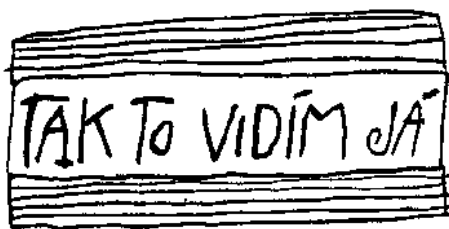
Kamila, 17 let

Jsem ráda, že žiju v západním světě a jsem šťastná za každý východ slunce.

Alžběta, 18 let

výběr a sestřih - Václav Martinec

Nemoc

Výpověď o temné stránce ženské duše nebo zpověď frustrované autorky vyvolávající v mužském diváku nenáviděný cynismus? Za neoddiskutovatelné divadelní kvality.

Petr Toman, seminář R, 29 let

● ● ●

Textově výborné, paní autorka je úplně skvělá, jen Jamáci to neměli úplně dotažené, potrebovalo by to ještě trochu vypilovat. První polovina byla méně akční, pak se to rozjelo a bylo tam spousta obrazů... ráda bych si to chtěla přečíst, abych se v tom ještě víc vyznala.

Nikola Bartošová, seminář N, 18 let

● ● a půl

Jelinek-ová jako krásně učená barbína, krásné dívky, všemu rozumíme. Ti kluci nemají žádný problém. Je to takové čisté, všem srozumitelné. Ale mně se to líbilo. Tvůrci odhadli své síly a seč jim stačilo, snažili se poctivě přečíst text.

Jako první setkání s démonem feminismu je to OK.

Vladimír Hulec, redakce Zpravodaje, 47 let

● ● ●

STUDENTI JAMU BRNO

ELFRIDE JELINEK: NEMOC ANEB MODERNÍ ŽENY

Kam sa podela všetka vaša krv?

Udelenie Nobelovej ceny za literatúru Elfriede Jelinekovej vyvolalo rozporuplné reakcie. Autorka je často chápaná ako typická predstaviteľka agresívnej feministickkej literatúry. V konzervatívnom Rakúsku jej dielo i postoje vyvolali kontroverzné reakcie a polemiky v odbornej kritike, a tiež provokujú divácku verejnosť. Mnohí tvrdia, že nebyť ceny švédskej akadémie, oficiálne scény by ju ani nehrali.

Čo vlastne ponúka Elfriede Jelinek? Do akej miery sú jej texty provokáciou, či východiskom k obraznej dramatickej situácii? Jelinekovej hra je montážou šiestich scén s témou upírskej transmutácie dvoch žien – manželiek do dvojhlavej obludy ako jedinej možnosti prežiť vo svete mužov.

Cez rýchly sled skurilných štylizovaných skečov sa inscenácia rozpadla do neurčitého pomalého sledu herecky nepresvedčivého, monotónneho prednesu textu. A to do prednesu bez situácií, bez nápaditosti, bez obrazivosti, bez zmien rytmu a tým i bez možnosti presahu k divákovi. Rytmické zmeny boli len formálnym ozvláštnením (spievané pasáže s folkovými melódiami), nevychádzali z vnútornej štruktúry textu.

Ocenenie si zaslúži dramaturgická odvaha a aktuálnosť, ktorá však nemôže nahradiť schopnosť porozumieť textu, správne pochopiť a uchopiť žáner a premeniť ho na divadelný tvar. Poslucháčom JAMU tak zostala v rukách len pohotová, trochu snobská reakcia na súčasnú autorku. Utopili sa v textovom materiáli a, dokonca, rezignovali na posledný, šiesty obraz – na vytvorenie onej zvláštnej dvojhlavej obludy. Možno išlo o únavu pri skúškach alebo nedostatočnú invenciu. V ich prevedení by však bolo možné produkciu ukončiť na ľubovoľnom mieste. Škoda premárnenej šance a množstva práce, ktorá v hereckých prostriedkoch neprekročila memorovanie textu.

Ján Zavarský

RECENZE

Učesaná Nemoc Elfriede Jelinekové

Hry rakouské spisovatelky, dramaticky a levicově orientované intelektuálky Elfriede Jelinekové si české divadlo teprve objevuje, zejména poté, co tato nesnadně komunikující a provokující dáma získala loni Nobelovu cenu za literaturu. Hru, kterou na hronovskou přehlídku do „off programu“ (ale je vůbec rozlišitelná a podstatná, co je tu vlastně off a co ne?) přivezli nikoli amatéři, ale budoucí profesionálové, studenti brněnské JAMU, uvedlo v minulé sezóně ústecké Činoherní studio.

Ve hře *Nemoc aneb Moderní ženy* vystupují dva páry: zdravotní sestra Emily je lesbická upírka se sadistickými sklony a Carmilla je žena v domácnosti, matka šesti dětí, které poté, co se, již mrtvá, sama stane upírkou a milenkou Emily, postupně likviduje. Pak je tu ještě doktor Heidkliff, odborný zubní a ženský lékař a potenciální snoubenec Emily a daňový poradce a Carmillin manžel dr. Benno Hundekoffer.

Ti, jimž připadalo včerejší představení *Nemoci* jako příliš silné kafe, by měli zalistovat hrou Elfriede Jelinekové, aby zjistili, že tím silným nápojem je ve skutečnosti drsný text, který čtveřice studentů v režii Jiřího Honzírky rozředila svou inscenací na poněkud nasládlou Vitakávu. Naturalistický porod a po něm pitva, při níž Benno ochutnává maso své ženy, odhazované doktorem za hlavu jako ohlodané kosti, hadry na podlahu nasáklé krví z Carmilliných orgánů a ženy prokousávající hrdla dětí a sající lačně jejich krev, děti válející se v kalužích krve a ženy, jimž stékají praménky krve od úst - to je jen malá ukázka scénických poznámek, přičemž vlastní text na diváky valí množství erotických, šokujících a brutálních konstatování, přirovnání, metafor... Ke cti Elfriede Jelinekové však nutno říci, že to není nikterak samoúčelný proud, ale přesně strukturovaný text s osobitou poetikou i poezií a snahou po postižení fenoménu žena (viz druhá polovina názvu hry) a konfrontaci žena - muž ve zcela jistě specifickém a pro mnohé šokujícím, ale z hlediska autorky velmi zaujatě analytickém a vyčerpávajícím pohledu. Jazyk Elfriede Jelinekové není ani nahodilý ani snadný a autorka s ním pracuje velmi složitým způsobem, přičemž postupně narušuje jeho logickou soudržnost až do proudu totální destrukce. Tato práce s jazykem je pro Jelinekovou důležitá, ale v inscenaci studentů JAMU bohužel nepříliš patrná.

Jelineková mívá přesnou představu o interpretaci svých textů. Nikoli náhodou stojí v záhlaví *Nemoci* poznámka: Přála bych si, aby text zněl téměř nepřetržitě, zejména pokud jde o muže, rychle, agilně, dynamicky, lehce. Brněnská inscenace ale zvolila přesně opačný postup - v jakémsi estetizovaném sebezalíbeném utkvění, posíleném i podkresem nasládlé hudby, maximálně zpomaluje tempo a při důkladně vyhrávaném pravděpodobnostním jednání řetězí situace v únavně jednotvárně plynoucím proudu. Můj dojem se pohyboval kdesi mezi televizní talk show a decentním erotickým pořadem pro seniory. Hra Elfriede Jelinekové rozhodně není mým šálkem čaje, ale když už si ji zvolí čtveřice mladých herců, očekávala bych daleko razantnější inscenační klíč. Z této inscenace si odnáším šumění slov, která poletovala vzduchem jako tenisové míčky v marné touze dosáhnout postupně mizející diváky. Nezdálo se mi, že by odcházeli postižení šokem, spíš nudou. Nedivím se jim, pokud se s Elfriede Jelinekovou tento večer nepotkali.

Radmila Hrdinová

Medailon

Elfriede Jelinek (1946) je současná rakouská spisovatelka, známá především svými romány a divadelními hrami. Patří dnes k předním osobnostem německy psané literatury, o čemž svědčí četná literární ocenění včetně prestižní Ceny Georga Büchnera, která jí byla udělena v roce 1998, a zvláště Nobelova cena za literaturu, kterou obdržela v roce 2004. Její literární dílo je v tisku často skandalizováno, a to většinou na základě radikality, s níž přistupuje ke svým hlavním tématům, k nimž patří zejména nerovnoprávné postavení ženy v současné společnosti, kritika současné mediální kultury a její mocenské manipulace s individualitou člověka a také kritický postoj k politické situaci vlastní země. Patří ke generaci levicově orientovaných rakouských umělců a intelektuálů, kteří se negativně stavějí k poměrům ve své zemi, zejména k její neschopnosti vyrovnat se

3X PRO

Elfriede Jelinek,

autorku hry
Nemoc aneb Moderní ženy

Jak by měly vaše hry vypadat na jevišti?

Jsem feministka. Sexuální a ekonomické vykořisťování žen je motivem většiny mého díla. I když ženy mohou být spolužijící největších zločinů, ještě žádná žena nebyla Hitlerem. Celé mé dílo je nepřetržitá řeka slov přelévající se v mých knihách i v dramatických textech v rytmu staccato. Měly by se hrát jakoby bez nádechu a s vnitřním rytmem. A scény sexu, to je apogee (bod eliptické trajektorie nejdále od Země - pozn. red.) těch slov a všeho, co v mých textech je. Od inscenací svých her chci, aby se divák necítil příjemně jak spokojená svině v chlívu, ale aby zbledl jako při lobotomii.

Proč se vůbec zabýváte dramatickou literaturou?

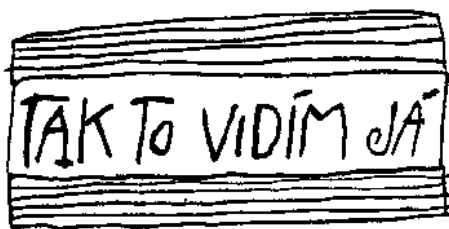
Denně sedám ke stroji a popíšu několik stran textu. Píšu proto, abych se uživila, ale především proto, abych ze sebe dostala psychické napětí - vztek, agresivitu, nenávisť. Kdybych samu sebe měla ráda, bylo by mi sice na světě příjemně, ale nic bych nenapsala.

Cítíte se dobře v těle ženy?

Ne. Ale takového bimbace mezi nohama jako muži bych taky mít nechtěla. Nejraději bych tam neměla nic. Andělé také nemají genitálie. Chtěla bych být beztělesnou existencí a na konci života shořet jak průklepový papír.

hul

s vlastní nacistickou minulostí. Nejvlastnějším kritickým nástrojem Elfriede Jelinek je jazyk. Společenská kritika je u ní ztotožnitelná s kritikou jazyka, který společnost vyprodukovala a pomocí kterého se vytvářejí identifikační modely. Prvním větším literárním úspěchem Jelinek byl román *J sme volavky, baby!* (1970). Od počátku osmdesátých let se Elfriede Jelinek prosazuje také jako dramatická. Po prvním jevištně uvedeném textu *Co se stalo poté, když Nora opustila svého manžela aneb Opory společností* (prem. 1979) následují další hry, které novátorským způsobem ozvlášťují žánr dramatu. Za všechny uvedme hry Klára S. (prem. 1982), *Burghtheater* (prem. 1985), *Nemoc aneb Moderní ženy* (prem. 1987), *Totenauberg* (1992), *Berla, hůl a tyčka* (prem. 1995), *Sportovní hra* (prem. 1998), *On není jako on* (1998), *Sbohem* (prem. 2000) a *Nevadí* (prem. 2001). Divadelní hry Jelinek jsou společensky kritickými texty aktuálně reagujícími na dobové problémy.

Don't Šajn

Don't Šajn a Pachýřovo hledání jsem viděla už po několikáté. Tentokrát jsem si užívala něco jiného, než samotné představení, a sice reakce publika: pravým hledištěm Pachýřových her je totiž hlediště.

Za totální zmatení publika dávám pět bodů.

Kristýna Filčíková, seminář P, 19 let

●●●●●

Nelíbilo se mi to: na hercích byla znát jistá divadelní poučenost, ale jako by ji schválně ignorovali. Podobnými vtipky se bavíme v hospodách, nevím, co dělají na JH. Asi hodně záleželo

na navázání kontaktu s divákem, se mnou se jim to nepodařilo.

Jitka Páleníková, seminář J, 22 let

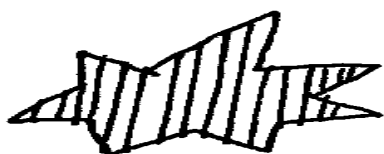
●

Ano, hodnotil bych střední - nižší - vyšší. Počítačová hra mě uchvátila, ne tak zbytek hry.

**fantom hodnocení,
seminář U, 18 let**

●●● a půl

Chystáte se ke zkouškám na hereckou školu a nevíte, jak se prakticky připravovat?

Máte jisté herecké zkušenosti a chcete své schopnosti dále rozvíjet?

Trpíte trémou a chcete ji alespoň trochu ovládat?

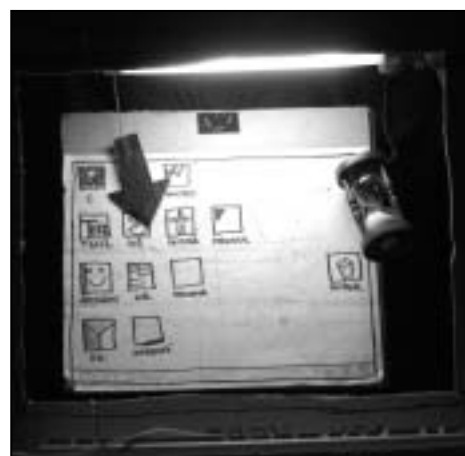
... navštivte Ateliér herectví Václava Martince

kontakt: v.martinec@volny.cz

http://atelierherectvi.wz.cz

DS PACHÝŘ PAČEJOFF

SAM ŽIVOTT A KONSTANTIN KLIŠÉ: DON'T ŠAJN A PACHÝŘOVO HLEDÁNÍ

Divadlo jako poznámka pod čiarou

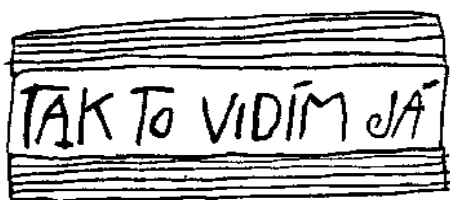
Člověk zažije každý den něco naozaj nového. V úžase som sledoval, ako na prastarej mašine Atari-y (takej starej, že ešte nebola vynájdená ona odporne šedivá farba na case a ten na javisku bol príjemne prírodne papundeklový) nabehli okná. Síce cez emulátor od firmy Pachýř Pačejoff, občas spadli, ale to nevadilo, padajú aj na iných strojoch. Programátori pred samotnou prezentáciou splotali niečo o psovi a o svietení. Asi to malo byť vtipné. Nuž, možno bolo. Celkom iste však ďaleko zábavnejšie boli nápady s animovaním dramatického textu ako kombinácie RPG a PacMana prostredníctvom bábok,

ktoré boli úmyselne rovnako nedbanlivo a zle vyrobené aj animované. Taktiež cyberpunkovo-bábkové oživenie slávneho Borgesovho textu o Abu'l Walid Muhammad Ibn Rushd Al-Qurtubim prekladajúcom Aristotelovu poetiku. Záverečný kratučký skeč o kurzíve potvrdil moje podozrenie, že celú vzhladnutú produkciu mám chápať ako svoju poznámku pod čiarou. Ako niečo na dovysvetlenie, pričom kľúč treba hľadať v spomínanom Averroesovi a jeho problémom s tragédiou a komédiou, ktoré predsa môže s rovnakým efektom alebo lepšie porozprávať každý lepší rozprávač na bazáre.

Don't Šajna, ktorý sa tvári že o bábkovom a vôbec o divadle nemá ani šajn, si dovoľm v duchu predoslaného vnímať ako roztomilú intelektuálnu hračku, ktorá chvíľami baví a chvíľami znepokojuje. Všetok podstatný text s otázkami aj mučivým hľadaním cesty k odpovediam si však musím napísať sám. DS Pachýř Pačejoff mi totiž rafinovane predložil len poznámku pod prázdnu stránkou. Nuž ale čo by som čakal od takého starého ATARY a od demo verzie.

Karol Horváth

Don Juan

Toto ztvárnění mě ani nenadchlo, ani nezklamalo. Hrané to bylo dobře, ale z pohybové stránky jsem byl nepříjemně překvapen.

Hlavně šermovací scéna mě silně znechutila. Střední - nižší - vyšší.

José Armando, seminář U, 17 let
●● a půl

Hodnotil bych kladně a rozdělil bych na dvě poloviny. První polovina udělaná jako počítačová hra se mi velice líbila, skvělý nápad, ale na počítači bych si ji nezahrál, druhá polovina mě moc nezaujala.

Majk, seminář O, 17 let
●●● půl

Myslím si, že to nebylo dobře zařazeno po představení Nemoc, že tato dvě představení neměla jít za sebou. Don Juan byl oproti poměrně agresivnímu představení, rozvleklý, lidé usínali, ztráceli se v ději. A myslím si, že proto tato hra zklamala, ale jinak dobře zpracované herecky.

Anežka Navrátilová, seminář VZ, 18 let
●●

ŠUMAVSKÝ OCHOTNICKÝ SPOLEK – ŠOS PRACHATICE JEAN-BAPTISTE POQUELIN – MOLIERE: DON JUAN

Sexuálně se zmítající Don Juan

Molierův Don Juan patří k evergreenům českých divadelních scén a to nejen pro své nesporné kvality, ale i proto, že řada výrazných režijních osobností cítila a cítí potřebu se k této předloze vyjádřit a svébytným způsobem ji inscenovat (nedávno např. pražské divadlo Rokoko v režii T. Svobody, kde je Don Juan pojat jako pop-artová hvězda). Nejinak tomu je i v případě režiséra Jaromíra Hrušky, který slavnou Molierovu hru nastudoval s Šumavským ochotnickým spolkem Prachatice. Základním úhlem pohledu se režisérovi stala sexualita, respektive její proměnlivost a pomíjivost. Setkáváme se tak s ústřední postavou Juana, který nese evidentně prvky narcisismu, jenž mnohdy přerůstá až v jistou zženštilost, kterou okázale prezentuje a touto neobvyklostí získává ženská srdce (viz např. scéna s Perličkou a Mušličkou). Ve své sexuální bezbřehosti nepohrdne Juan ani mužsky vyhlížející Donou Carlou (v Hruškově úpravě Elvířinou sestrou) či Malým bratrem Elvíry a Carly zjevně ženského pohlaví. Stejně tak Sganarela, sluhu Dona Juana, hraje herečka, která však od počátku používá koncovky mužského rodu a přitom se chová a jedná jako žena. U této postavy je dle mého názoru režisérova koncepce nejdůslednější, neboť

v samotném závěru inscenace herečka sundává paruku a unisono s představitelkou Elvíry prosí o Juanovu lásku. Tím je zřejmé, že i ona byla kdysi v Elvířině pozici a jediné tím, že změnila své pohlaví a stala se sluhou, může být Juanovi nablízku. Je jen škoda, že se s tímto motivem nepracuje důsledněji již od samého začátku, alespoň v náznacích, neboť je evidentní, že i Juan ví, s kým má tu čest. Zastánci tradičních morálních hodnot (Elvíra, Juanův otec, ale i Petřík či Pan Neděla) pak nemají v tomto „juanovském“ světě šanci.

Takto nabídnuté výsostně současné téma je jevištně realizováno s výrazným zaujetím všech aktérů, podpořeno významotvorným světelným i zvukovým plánem. Je škoda, že drtivou většinu inscenace se postavy pohybují frontálně na forbíně, což odkazuje spíše k opernímu aranžmá. To pak vede k tomu, že herci - ať již vědomě či podvědomě - v zásadě deklamují své názory, než aby důsledně jednali a realizovali vztahy v dramatických situacích. Zvláště na jevišti většího rozměru, jakým Jiráskovo divadlo je. (Přičemž výkon představitelky Elvíry je sám o sobě velmi kultivovaný a věrohodný.) Myslím, že by ústřednímu tématu více prospěl u některých postav zřetelný životní postoj, než prezentovaná karikatura (Petřík, Pan Neděla). Stejně tak přítomnost postavy Smrti a její zabití Dona Juana (byť na pokyn Komtureva přízraku) značně oslabuje Juanův trest.

Přes všechny zmíněné problémy jsme byli, dle mého názoru, svědky poctivého a divadelně zajímavého pokusu o současný pohled na klasickou předlohu Molierova Dona Juana. A za to díky!

Milan Schejbal

RECENZE

Done Juane, prosím vypněte to rádio!

Šumavský ochotnický spolek z Prachatic zahrál včera na jevišti Jiráskova divadla Moliérova Dona Juana a já si marň lámu hlavu, proč a o čem se u vlastně přes dvě hodiny hrálo, natolik pro mě bylo téma prachatické inscenace nečitelné. Jistě Don Juan jako „zhýralec a rutinér lásky, který ovlivňuje životy a osudy žen, které mu podlehly“, dočítám se v programu. Ale jak mohl tento Don Juan někoho ovlivnit, když tu téměř nikdo s nikým nehrál, herci mluvili své repliky sošně do publika a zpočátku se dokonce zdálo, že základním požadavkem mizanscény je být k partnerovi pokud možno otočený zády.

Přišel, odpíval svou árii a odešel - tak jako ve špatné opeře se postavy střídaly a mýjely na scéně a nezasaženy tím, co se na ní událo, ji zase opouštěly. A do toho neustále zněla hudba v podivuhodně namíchané a po pár takttech necitlivě stříhané směsici - barokní árii střídal úryvek z Bizetovy Carmen, menuet, mazurka, tango, varhany, alespoň jako pokus o parodii se prolul hudební podkres filmu Tenkrát na Západě, aby byl vzápětí vystřídán dalším motivem. Všudypřítomná a naplno znějící hudba těžce devalvovala hodnotu Moliérova textu, s nímž se rvala o uši a pozornost diváků, a chudák Molière to postupně prohrával, zvláště když někteří z herců mluvili vskutku ledabyle. Ve chvíli, kdy už jsem téměř slovu nerozuměla, byla jsem stížena velkou touhou zvolat: Done Juane, prosím, vypněte to rádio!

Režisér ve své koncepci obklopil Juana ženami v daleko hojnější míře, než jaké se mu v této hře obvykle dopřává. Místo Elvířiných bratrů jsou tu sestry převlečené za bratry, Elvířiny služby jsou hned tři

sudičky jak z pohádky, rovněž sluha Sganarel je přestrojená žena, milující věrně Dona Juana. Budiž, je těžké mít soubor plný žen, ale pak se tento nápad musí důsledně prolnout do celé inscenace a nevystavovat diváky zmatenému uvažování, proč nejen Don Juan, ale i pan Neděla oslovují sluhu ženskou formou jména „Sganarela“, přičemž se ale na druhé straně k němu chovají jako k muži a divákům se předkládá usilovně k uvěření chlápácká klaunská intonace kumpána a spolupachatele Juanových milostných eskapád. Teprve na konci - jaké překvapení! - se ze Sganarela vyklube Sganarela a v poněkud překvapivé citaci objetí z Piety splyne s umírajícím Donem Juanem v dlouhém polibku.

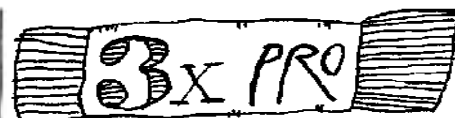
Občas projde také jevištěm Smrtka s kousou jak z lidových her a za zvuků realistickeho chrochtání a vrčení se výhružně zadívá do publika, aby se v závěru chopila potrestání Dona Juana - a učinila tak z Komtura bezvýraznou figurku, odsunutou na vedlejší kolej.

Postavy jsou - snad pouze s výjimkou Elvíry - výrazným líčením odsouzeny do polohy zjevných karikatur, což se týká bohužel i Dona Juana, jemuž v kostýmu s krátkými sametovými kalhotkami a s namalovanými tragickými stíny ve „vyžilém“ obličejí schází uvěřitelný šarm a charisma dobyvatele dívčích srdcí a těl. A možná, že jím ani neměl být, možná měl být jenom rutinérem, jehož ženy nudí. A možná ještě někým jiným. Ale kým tento Don Juan vlastně byl, jsem se z inscenace prachatického ŠOSu nedozvěděla.

Možná bych nesoudila tak přísně, kdyby režisér Jaromír Hruška nebyl, jak jsem se dočetla v programové brožurce, absolventem režie na DAMU. Pak si ale kladu otázku, co se na této škole vlastně naučil a čím může obohatit amatérské herce, z nichž třeba představitelka Sganarela Jana Levá prokázala pozoruhodný komediální talent.

P.S. Z programů k inscenaci se pozoruhodně často vytrácejí jména překladatelů. Postrádala jsem překladatele Moliérova Dona Juana stejně jako hry Elfriede Jelinekové.

Radmila Hrdinová

Jaromíra Hrušku,

režiséra inscenace
Don Juan ŠOS Prachatic

Proč je ve vaší inscenaci Sganarel dívka?

Myslím, že je to jedna z možností, jak tu postavu vyložit. Šlo mi o to vytvořit takovou interpretaci textu, za kterou si budu stoprocentně stát. V tom textu je totiž problém, proč vlastně Sganarel následuje svého pána. V motivech to není až tak přesně vysvětleno. Hledal jsem základní, bytostný pocit té figury, jaký musí mít, aby s takovým pánem jako sluha mohla být.

Kdo je Don Juan?

Je to jeden z obrazů, jedno ze zrcadel světa. Určitá část, určitá výseč, určitý úhel pohledu, který mě fascinuje. Není černobílý. Je to konkrétní lidská bytost, která něčím prošla, a proto se tak chová.

Co je pro vás divadlo?

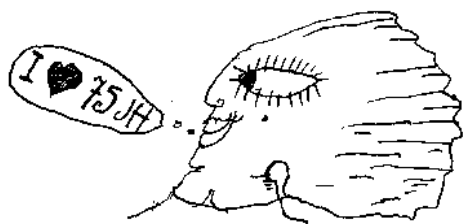
Divadlo je pro mě určitá možnost seberealizace. To znamená moci sdělit cosi určitými prostředky a hlavně nějakým způsobem emotivně zasáhnout diváka. Takové dva styčné body, ke kterým bych rád někdy směřoval a dá-li Bůh se někdy k nim dostal, je z české režie Alfred Radok a E. F. Burian. Mám strašnou touhu po tom dostat české divadlo v Evropě tam, kde bylo v době, kdy oni tvořili. Kdyby se to povedlo, bylo by to pro mne obrovské zadostiučinění.

hul

Medailon

Divadelní spolek byl v Prachaticích založen již v roce 1928. Současný soubor se rekrutoval z divadla, které před rokem 1989 působilo pod hlavičkou Městského kulturního střediska. Jako Šumavský divadelní spolek oficiálně vznikl 13. května 1992, kdy byla na Ministerstvu vnitra České republiky provedena registrace souboru. Během jeho novodobé historie vytvořil třicet inscenací pro dospělé i děti, dvakrát se mu podařilo vystupovat na Národní přehlídce amatérského činoherního a hudebního divadla v Třebíči. V roce 2003 přizval k pravidelné spolupráci absolventa DAMU, režiséra Jaromíra Hrušku. S titulem Proti větru (Nahniličko) od Jana Krause postoupil loni až na zdejší přehlídku.

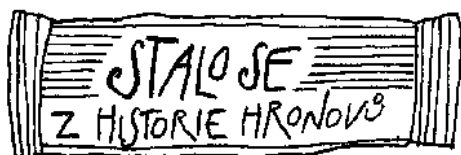

Svátek má...

Kláro, jak to s tebou vypadá?
pojď s námi do divadla
Kláro, jak to s tebou je?
sejdeme se v divadle

Klára Princo

Ohlédnutí poslední

Vzpomeňme a vzdejme díky záněceným Hronovákům, starostům ve funkcích a zvláště starostlivým nadšencům. Na zakladatelskou osobnost MUDr. Rudolfa Kudrnáče už dnes málem nemá kdo vzpomínat, na rozjasněnou tvář Josefa Vavříčky (na obrázku) a jeho nepřeborné iniciativy pamatuje už také jen málokdo, plného elánu po léta mezi předními organizátory najdete Ing. Miroslava Houšťka. Stojí věru zato zaznamenat a zachytit jejich dílo. Dnes už stačí jen vyhledat www.amaterskedivadlo.cz, ťuknout Osobnosti a najít příslušné jméno.

Ovšem kolik set dalších významných osobností amatérského divadla ještě čeká na zpracování. Pomozte!

Jiří Valenta

Josef Vavříčka

KAŽDÝ DEN SE SNAŽÍME UDĚLAT DALŠÍ KRŮČEK VE VNÍMÁNÍ A DIVADELNÍHO VYJÁDRĚNÍ POETICKÉHO OBRAZU...

Najít v dnešní uspěchané době cestu k poezii není snadné. Protože poezie se nedá číst v tramvaji (i když si už dnes ve vagoně pražského metra můžeme přečíst na plakátcích verše pro cestující), je třeba si pro ni najít klidný koutek (v prostoru i v duši). Poezie je - víc než jakékoli jiné „divadelní“ tvary - spojena s rituálem. Právě to se mi potvrdilo, když jsem se přišla podívat do semináře P jako poezie s lektorkou Alenou Zemančíkovou. Po cvičení Babylon inspirovaném knížkou Evy Kröschlové Ladění je tu vyzvání: „Cvičením jsme se naladili na mytologické prostředí. Představte si tedy, že sedíme v chrámu, v románské rotundě, nebo na nějakém posvátném místě spojeném s českými dějinami. V tom posvátném kruhu si přečteme bez jakékoli snahy o přednes tuto báseň - ale berte ji spíše jako posvátný text, jehož odříkáním si chceme naklonit božstva...!“

A jaká že to byla básnička? Zná ji patrně každý z nás. „Zemřela matka, do hrobu dána, sirotky po ní zůstaly...“ Text básně Karala Jaromíra Erbena patrně každému z nás evokuje vůni mateřídoušky, ale více si většinou nepředstavujeme. Jak na to? „Zavřete oči - představte si znovu situaci v kruhovém rituálním prostoru, je to báseň - modlitba. Nečtěte jen slovo...“ A tak po několikerém společném hlasitém čtení začne lektorka pozvolna rozplétat významy jednotlivých veršů a inspirovat seminaristy k tomu, aby si sami přišli na to, co vše je vlastně v každé řádce, každém slovíčku skryto. Kdo je ta matka v básni - a představivost seminaristů pracuje. Matka země, příroda, vlast, rodiště, ochránitelka, živitelka. Matka, která nejen otvírá náruč svým dětem, ale také je učí mateřskému jazyku, tedy znaku, podle kterého se jako Češi poznáme všude na světě. A tak je v té mateří - doušce (duch matky - země).

Povídání už bylo dlouhé, takže se načne nový díl z kapitoly divadla poezie. „Když něco inscenujeme, je důležité umístění herce v prostoru. To, jestli stojí uprostřed nebo v rohu, dává první signál o jeho postavení, přístupu.“ A tak základní zadání - každá trojice, v níž jeden má funkci režiséra a dva jsou herci, mají za úkol vytvořit na scéně výchozí postoj, který bude divákovi jasně signalizovat vzájemný vztah osob. První dvojice okupuje celý prostor třídy, jsou daleko od sebe - jeden v postoji obránce a druhý útočníka. Jako druhá dvojice se představují dvě přítelkyně - z jejich gesta, do široka rozpřažené náruče, je cítit vstřícnost. V třetím případě je cítit dominanci jednoho a úhybnou, provinilou skrčenost druhého, který jako by co chvíli chtěl utéci (otec a syn, učitel a žák?). Po diskusi je pauza na kafe a na povídání o včerejších představeních. A tak mám aspoň čas popovídat si s paní lektorkou...

A CO TAKHLE PĚČKO

Alena Zemančíková

Učit se říkat verš není cvičení v poezii

Co pro vás znamená poezie?

To je taková otázka, na kterou se hrozně těžko odpovídá. Asi nejjednodušeji bych řekla, že je to způsob vidění a taky způsob vyjádření.

Měla jste nějakou přesnou koncepci kursu, nebo jste se nechala více inspirovat na místě?

Hodně jsem o tom přemýšlela, protože jsem z toho měla obavu - nikde totiž neučím a nemám pedagogickou zkušenost. Připravila jsem si několik možných inspiračních zdrojů, ale jak se to bude přesně vyvíjet, jsem si představit neuměla. A pochopitelně, že na inspiraci, lidmi, situacemi a průběhem semináře jsem tak trochu spoléhala.

Dnešní doba moc poezii nepřeje. Máte představu, jací lidé přijeli na váš kurz?

My jsme si to samozřejmě na začátku říkali, jsou to lidé opravdu různých profesí. Ale stalo se i, že někteří přihlášení z kurzu odešli s tím, že jim to nic neříká, a že si to takhle nepředstavovali. Představovali si zřejmě spíše technickou stránku, že se budou učit říkat verše, ale tohle je něco jiného. Učit se říkat verš není cvičení v poezii. Kdyby se

Ohlasy seminaristů

■ Studuji bohemistiku a divadelní vědu. Myslím, že tohle je seminář, kterým by si měl projít každý, kdo má něco do činění s divadlem. Protože interpretujeme slova a dáváme jim různé významy, naplňujeme je obsahem. Je to takový protipól čistě hereckému semináři, kde pracují s výrazem. Právě tyhle dva pohledy na dialog pak mohou fungovat dohromady.

■ Pracuji jako nejzápadnější praktický lékař pro dospělé v republice. Řeším s lidmi všechno možné, jsou situace, kdy mi jsou zkušenosti z úplně jiného oboru dobré.

Jsem na Hronově už potřinácté, prošel

sebou měli více trpělivosti a vydrželi, možná by se nakonec chytli. Dívka, která odešla, se přiznala k tomu, že je matematicka, že je velmi racionální člověk, že prostě pro ni věta, která je napsaná, má ten význam, který je v té větě napsaný. Já jsem ji samozřejmě na semináři nedržela, ale skoro bych řekla, že takové cvičení prostorů pro představivost a interpretaci velmi prospívá lidem, kteří se ve svém civilním životě musejí chovat velmi racionálně.

Budete mít na konci nějaké představení?

Byla to ode mě pošetlost, ale zpočátku jsem si myslela, že se nám podaří nějakou miniaturu nacvičit. K tomu jsme začali koláží úryvků z novin a opravdu se nám podařilo udělat několik takových kolážových básní. Sami jsme byli překvapeni, jak ty básně jsou zajímavé. Jenomže pak jsem zjistila, že soubor frekventantů je v oblasti děláním takového divadla tak nezkušený, že se hodně dlouho musí pracovat na jedné věci, že bychom to tedy do soboty nestihli. Takže jsem tuto představu opustila. Spíše se každý den snažíme udělat další krok ve vnímání divadelního vyjádření a poetického obrazu, metafor. Když v sobotu budeme mít pocit, že už víme, co děláme, tak budu ráda.

Jana Soprová

jsem kursem KPR a scénografie, a každý z těch oborů mi přidává nějakou inspiraci. A navíc je to pro mě dobrá relaxace, protože se tu zabývám úplně jinými věcmi, než v běžném životě. Tak si svými dvěma velkými koníčky - divadlem a sportem ten život zpestřuji.

■ V tomto kursu hledám podněty. Poezii jsem se v rámci divadla ještě nezabýval a zajímalo mě, kudy na ni, jakou cestou. Kdo má jinou představu, zjistí, že žádná univerzální kuchařka neexistuje. Jde spíš o to povzbudit, dodat podněty, kudy na to. A i tady se ukázalo, že člověk musí trochu namáhat rozum, představivost. Nejsem člověk, který si sedne a hned vidí obrazy, ale tady už jsem si nějaký způsob našel.

Jak se řekne

SLOVNÍČEK

česko - japonský

divadlo	-	geki
jeviště	-	butaj
loutka	-	ningjó
potlesk	-	hakšu
úspěch	-	sejkó
na zdraví!	-	kanpaj!

Sofie (2 roky): Nemoc aneb Moderní ženy

Jak to vidí seminaristé

■ PC, nevím, jsem z toho trochu rozpačitý. Správný model a cíl PC se hledá už několik let a ani letos se to nepodařilo. Dnes poprvé (na letošním JH) došlo k diskusi a to jen díky účelné provokaci Vladimíra Hulce. Ač nesouhlasím s tím, co říkal, jsem mu vděčný. Ovšem nefunkčnost modelu není pro mě kámen úrazu, tlačí to jinde - když není co říct, tak proč vařit z vody? Abychom byli ohromeni nepopíratelnými znalostmi? Efekt je opačný. Nebýt pánů Štefka, Korčáka a Purkrábka, bylo by to pro mě z 90% k nepřečkáání. A protimluv: ač poslouchám výše zmíněné nejraději, je to proto, že zaujímáním kritických stanovisek k inscenaci, spíše než promlouváním k zadanému tématu, lehce porušují pravidla tohoto modelu PC. Jenže pravidla jsou jedna věc a jejich realizace v praxi je na soudnosti každého z nás...

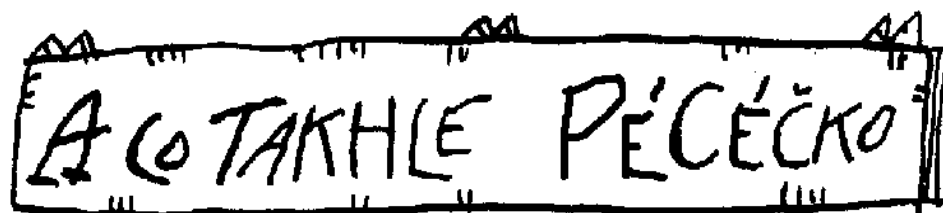
Michal Isteník, PC, 22 let

■ Základní idea PC je, podle mého názoru, v prostředí amatérského divadla velice zajímavou a slibnou myšlenkou - její realizace se letos bohužel nedařila. Namísto živé diskuse o živých tématech, jsem častokrát viděl spíše akademickou exhibici, která svou formou ani nedala šanci této debatě vzniknout. Ta by však měla být cílem PC. Dále jsem postrádal vzájemnou konfrontaci ze strany supervizorů, která dozajista v jejich soukromí probíhala. Z toho pozitivního, co jsem letos na PC viděl, bych rád zdůraznil exkursy od témat v podání pánů Štefka a Korčáka. Ti je totiž používali pro lepší popis problému a ne jen jako „exkurs pro exkurs“.

Jakub Schejbal, PC, 26 let

■ Problémový klub se mi jeví problematicky. Jestli dobře chápu, jeho smyslem je vyvolat diskusi o tématech, která jsou inspirována jednotlivými představeními (v některých případech diskuse o představeních samotných). Ale právě ona diskuse (až na dnešním PC díky Vladimíru Hulcovi) zatím nikdy nevznikla. Ptám se tedy - proč? Mám asi jen jedno vysvětlení - PC se mnohdy proměnil v jakousi akademickou debatu pánů porotců (kterých si jinak skutečně vážím z různých důvodů a nepochybuji o jejich erudovanosti v daných oborech), ale nikdy se té pravé debaty nedosáhlo. Nejspíš proto, že posluchači po tak odborném výkladu (někdy skoro až přednášce) nemají, či se i „bojí“ cokoli říct. Uvědomuji si, že práce porotce není jednoduchá a už vůbec není lehké najít jakýsi kompromis pro vzniknutí diskuse, která může být velmi podnětná. Možná, že by se lektorský sbor neměl před PC o představeních bavit v „porotovnách“. Kdo ví?!

Roman Štabrňák, PC, 22 let

PC - problémový klub - volně přístupné oficiální fórum probíhající každý den od 14:00 do 16:00 hodin v jídelně hotelové školy v Hronově. Založen je na rozpravě pětičlenného lektorského týmu, který se vám představí na této straně trochu netradičně - a to obrázkem na téma Jiráskův Hronov.

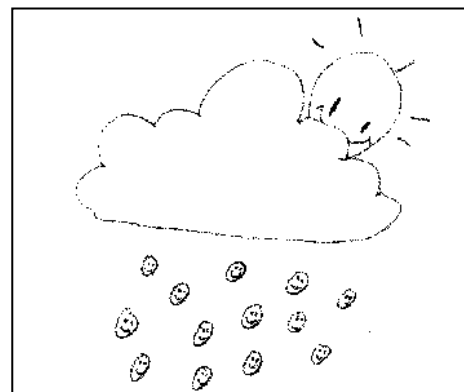
Jak by vypadal váš ideální Jiráskův Hronov?

Být tady zcela svobodně, vidět jen představení, která chci. A nediskutovat o divadle.

Prof. PhDr. Jan Císař, Csc.,
vedoucí lektor PC, divadelní vědec
a pedagog, vedoucí katedry teorie a kritiky
DAMU Praha

Hronov se svažuje k moři a vše zalévá jižní slunce. Ke břehu připlouvají lodě s pestrobarevnými plachtami a vystupují z nich veselé průvody kašparů a kolombín. Stoupají platanovou alejí k agorě a k amfiteátru s výhledem do krajiny, aby oslavovali radost z bytí. Za vlahých večerů se rozmlouvá o představení ve stínu kolonády a krásné dívky v tógách nalévají z amfor víno, nabízejí olivy a ovčí sýr. A vše prostupuje krása spojená s dobrem a duch agapé.

Mgr. Jakub Korčák,
režisér, umělecký šéf činohry ND v Brně,
studijní proděkan a pedagog katedry
činoherního divadla DAMU Praha

Mgr. Pavel Purkrábek,
scénograf, někdejší odborný asistent
katedry scénografie DAMU Praha,
nyní ve svobodném povolání

Menej inscenací... ale lepších!

Doc. PhDr. Vladimír Štefko, CSc.,
divadelní kritik, pedagog, publicista
a autor odborných divadelních publikací.
Byl redaktorem a šéfredaktorem řady
periodik, redaktorem a režisérem
Čs. televize na Slovensku, ústředním
ředitelem Slovenského rozhlasu (1990-
1994), v současnosti je pedagogem katedry
divadelní vědy VŠMU v Bratislavě.

Pre mňa všetky. Sú čoraz ideálnejšie...

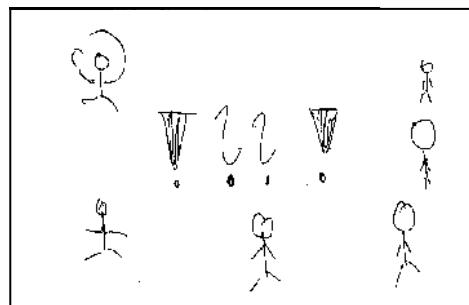
doc. Mgr. Ján Zavarský
scénograf, umělecký vedoucí divadla
Jána Palárika v Trnavě,
pedagog na VŠMU. Je držitelem řady
ocenění za scénografii. Jako scénograf
působil v mnoha evropských
i mimoevropských zemích.

Nevím, líbí se mi, jaký je.

Václav Špirit,
současným povoláním sociální pedagog,
režisér divadelního souboru Gut & Edel
v německém Lörrachu, umělecký ředitel
mezinárodního festivalu tamtéž,
v letech 1999-2002 byl také lektorem
hronovských seminářů.

A CO TAKHLE PĚČEČKO

JH OČIMA LKTORŮ

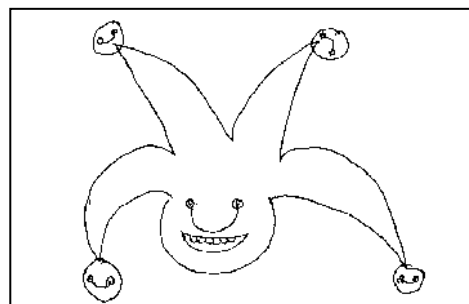

Prof. PhDr. Jan Císař, CSc.

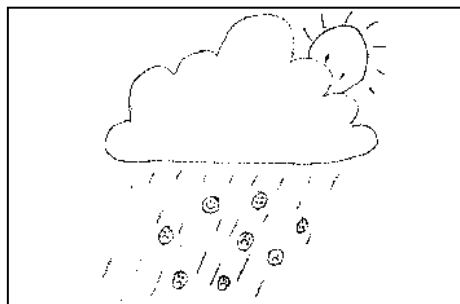

Neumím kreslit ani malovat.
Dokázal jsem to celá ta léta tajit.

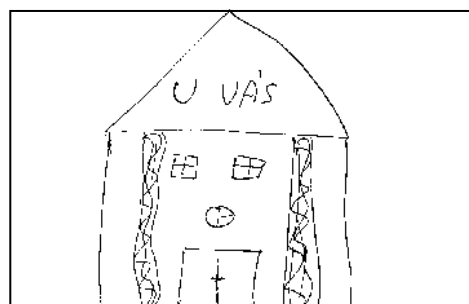
doc. Mgr. Ján Zavarský

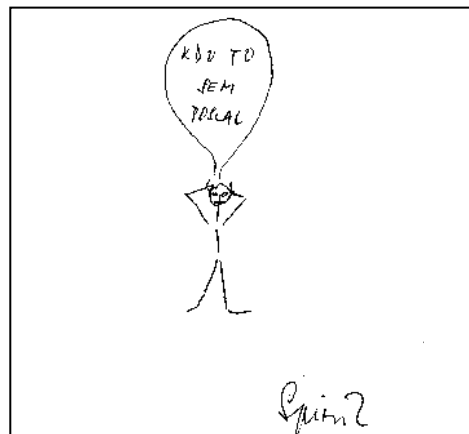
Mgr. Jakub Korčák

Mgr. Pavel Purkrábek

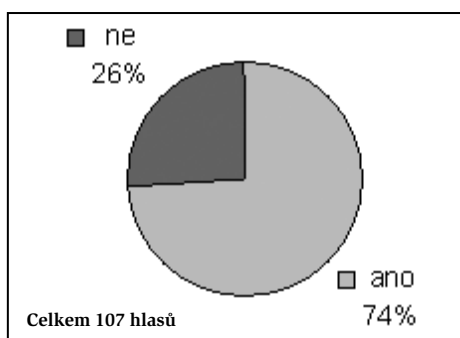

Doc. PhDr. Vladimír Štefko, CSc.

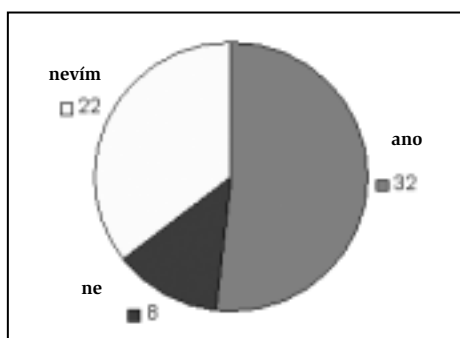

Václav Špirit

Víte co je PC?

Jste spokojen s PC?

Jak to vidí seminaristé

■ Idea PC se mi hodně líbí, zdá se mně dobré nesazít se hodnotit inscenace, ale zabývat se celkovými obecnými problémy. Jen si myslím, že ne vždycky se to do důsledku děje. Uvítal bych, kdyby páni profesori (jakkoli si strašně vážím jejich vyjádření) uměli být stručnější, a kdyby to byla diskuse nad problematikou. Ale asi je to také otázka toho, abychom se to všichni naučili.

Štěpán Filčík, seminář L, 50 let

■ Já jsem s PC spokojená, a hlavně v porovnání s loňskými ročníky, kdy se i analyzovala představení (jiný model), tak mi to vyhovuje. Chci si poslechnout názory odborníků. Dopoledne si totiž o představeních povídáme v semináři, takže na PC si jdu poslechnout už ty, kteří mají s divadlem zkušenost. Vyhovuje mně i to, že se nehodnotí všechna představení, ale jen ta nejzajímavější. To jsou klady. A jediné mínus je, že tato forma zabírá nějaké větší diskusi, ale mně osobně to vyhovuje, jdu si poslechnout odborný názor. V minulých modelech se stávalo, že mluvili hodně lidé z pléna, což bylo také dobré, ale pak se názory stále opakovaly. My si to už rozebereme s lidmi ze semináře a pak je pro mě zajímavý názor lektorů, který konfrontují s tím, co jsme řešili.

Kristýna Poesová, seminář C, cca 23 let

■ Fungování PC klubu hodnotím jako velmi přínosné!

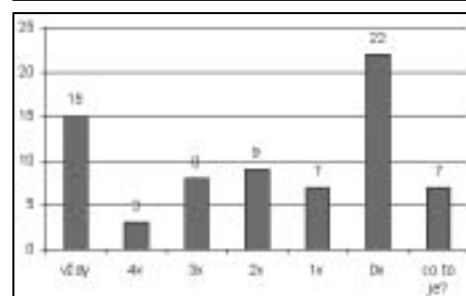
Zamlouvá se mi:

- tématická diskuse, ve které lze vidět v širších souvislostech problémy
 - můžu konfrontovat vlastní názory s těmi „tradičními“ a učit se diskusi
- Zamyslel bych se pro příště:
- nad délkou některých monologů přednášejících
 - chyběla mi žena mezi nimi
 - pro snazší zapojení všech by bylo lepší jiné prostorové uspořádání

Petr Dolenský, seminář C, 26 let

Navštívili jste letos PC?

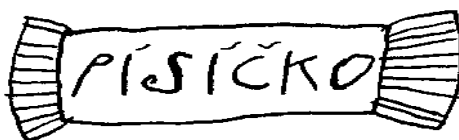

O slovních soubojích a permanentní záplavě

aneb Shakespeara opatrně, Mánesa ne,
Vermeera ano

Inscenování Shakespeara z různých stran se zabývali lektori Problémového klubu v první části debaty. Jakub Korčák vyjádřil své překvapení, na jak vysoké úrovni zvládl pražský soubor TY-JÁ-TR Hroboso inscenaci hry **Mnoho povyku pro nic**, která bývá postavena na bravuře hereckých výkonů. Převedení do současnosti jí prospělo, aktualizace nepůsobí násilně a rezonuje s duchem textu. Inscenace ale přece jen trpí syndromem typickým pro současná uvedení Shakespeara: v první části se tvůrci spokojují s nalezením především výtvarného klíče a text jakoby se stával pouhou doprovodnou složkou. Nejmarkantnější se to projevuje v diskotékové scéně, kde navíc text zaniká i akusticky. Už mnozí klasikové ale nabádají, že u Shakespeara se vyplácí důvěřovat slovu. Hry vznikaly v době, kdy byla v „obrozenecké“ Anglii hra se slovy přímo „národním sportem“. V komedii **Mnoho povyku pro nic** jde tak doslova o „slovní souboje“. V první části inscenace není tato síla slova doceněna, a neprospívá jí ani vágně vytvořený prostor. Divák ožívá ve chvíli, kdy se začne rozehrávat intrika na Benedicka, která už „jde přes text“. K práci s textem J. Korčák poznamenává, že u Shakespeara jde o umělý, stylizovaný a rytmický jazyk, který vyžaduje adekvátní energii a nelze k němu přistupovat civilně. Obzvlášť komedie stojí na narativnosti a rétorických kvalitách.

K historickému exkursu do inscenování Shakespeara z hlediska scénografie je vyzván doc. Ján Zavarský. Stručný záznam z diskuse nezvládne pojmut jeho zajímavý výklad, vyplývá z něj ovšem, že objev původního hracího prostoru divadla the Globe posiluje odvahu řady tvůrců moderního divadla zbavit se scénografie a obrátit pozornost ke slovu, kostýmu a herecké akci. Pavel Purkrábek v inscenaci kladně hodnotí kostýmy i scénu, pochybnosti se objeví pouze u „zrcadlové stěny“. Pochvalná slova zazněla i z úst prof. Jana Císaře. Komédie **Mnoho povyku pro nic** podle něj začala z jevišť postupně mizet, mj. i proto, že důvod slovních hříčků v textu se už v průběhu času vytratil. Hroboso ale předvedlo divadlo, které je živé a má svůj temperament, tvůrci odhalili komediálnost hry a vstupují do ní s fantazií a imaginací. Na bohatost Shakespearova jazyka nejsme v dnešní době připraveni, stojí ale za úvahu, zda aktualizovaná vizuální podoba přece jen neoslabuje obrovskou rozlohu, kterou jazyk hry obnáší. Z pléna se do diskuse zapojil Vít Závodský, ocenil rostoucí kvalitu inscenace od celostátní přehlídky v Třebíči, pozastavil se pouze nad zmatením informací a znaků pojících se k postavě „mnicha“. Režisér Luděk Horký vysvětluje problém spojením tří postav hry do jedné.

Druhá hodina debaty je věnována inscenaci **Doma** souboru Jana Honsy z Karolinky. Téma je **Realita jako symbol**. Prof. Vladimír Štefko pojmenovává specifikum inscenace, kterým je jeho zakotvení v realitě „tady a teď“, v prostoru, kde se příběh odehrává, ve vkladu jednotlivých herců do textu režiséra Martina Františka. Svou symbolickou hodnotou ale inscenace realitu daleko překračuje. Neustálý déšť, bláto a záplavy, to nejsou jen okolnosti příběhu, ale metafora celého života zobrazeného na scéně. Inscenátoři vnášejí do hry i humor, ten ale neslouží k vyvolání zábavy, ale k tomu, aby ještě víc prohloubil tragické osudy postav. Tento rozměr podtrhuje i použitá hudba svými směšnými i trpkými tóny. Realita je v hereckém ztvárnění vzácně organicky propojena s ritualizovanou jevištní akcí. Herectví je úsporné, aktéři výborně uhrájí i momenty „kdy se nic neděje“. V další úvaze se prof. Štefko pokouší o výčet aspektů, jimiž je dosaženo tak silného účinku představení. Jsou to podle něj zejména:

- typová přesnost v obsazení
- úsporné a přesné gesto, kterým se neplýtvá a které přichází v pravý čas
- přesná a neilustrativní intonace, která hercům nikdy neslouží k tomu, aby na sebe upozorňovali
- stálá vazba na partnera, vzájemná souhra

- neobyčejný cit pro mizanscénu
- herec vždy přesně ví, kde stojí a proč tam stojí

- pozoruhodné a působivé použití chóru, který nic nekomentuje, ale je jen bezmocným svědkem události

Jedná se o drobný příběh, nebo spíš o jedinou rozvedenou situaci. Ta ale působí tak, jako by se v ní „srazily celé věky“.

Z pléna přispívá dramaturgyně Alena Zemančíková. Podle ní je síla inscenace v tom, že se vrací k prastarému antickému modelu divadla, které řeší osud obce. V dnešní době takové hry chybí. Pavel Purkrábek inscenaci charakterizuje jako dokonalý živoucí organismus. Za povšimnutí podle něj stojí fakt, že ritualizovaný pohyb a absence jakýchkoli přestaveb scény dávají hře stálý a přesný rytmus.

Rozruch do debaty přináší úmyslně provokující vstup redaktora Zpravodaje Vladimíra Hulce. Ten se přiznává, že ho zaskočil bouřlivý deklarativní ohlas diváků. Zároveň zpochybňuje důvěryhodnost zobrazení dnešního života v inscenaci. Postavy podle něj vycházejí z archetypů, ale působí uměle a nejsou živoucí. Nebudeme zde zmiňovat řadu mluvčích, kteří se ve svých reakcích obhajujících inscenaci postarali o nevídanou dynamiku jindy poklidného PC. Alena Zemančíková souhlasí, že mnohé jednotlivosti ve hře **Doma** nejsou uvěřitelné, celek je ale podle ní zcela věrohodný. Prof. Císař upozorňuje, že v detailech nemůže být uvěřitelná žádná hra. V celek je spojují přesné vazby na systém inscenace. Další debata v zásadě řeší, co způsobuje tak silný ohlas představení. Dostává se tak až na nejistou půdu, kdy už záleží na subjektivním vnímání jednotlivými diváky. Regina Szymiková ale jmenuje další pozitivní inscenace – znělé hlasy herců, zvuková kvalita nářečí, přesná intonace. Svou roli podle ní hraje i fakt, že představitel Antonína má jako jediný ze souboru mírně neznělý hlas, který ale podtrhuje jeho vykořeněnost. Proti výhradě Vladimíra Hulce k zastaralému realistickému pojetí inscenace se ohrazují všichni lektori PC, doc. Zavarský připomíná v souvislosti s dokonale vybudovanou mizanscénou J. Grotowského a označuje inscenaci za výsostně moderně vytvořenou. Hulec přirovnává tvůrce inscenace k výtvarníkovi, který by chtěl v dnešní době malovat jako Josef Mánes. Pavel Purkrábek připomíná, že ne všechno staré je v dnešní době zastaralé a nemoderní, když lakonicky uzavírá debatu: Mánesa ne, Vermeera ano.

pozn.: Jan Vermeer van Delft (1632 – 1675), holandský malíř, dodnes pozoruhodný a nadčasový svou koncepcí prostoru, symbolickým a abstraktním rozměrem své malby a filozofickým pozadím svého díla. Jeho životem a dílem je inspirován film *Dívka s perlou*, natočený v roce 2003.

-jah-

S YOKE ELBERS O AMATÉRSKÉM DIVADLE A O DIVADLE VŮBEC

Dr. Yoke Elbers pochází z nizozemského Amsterdamu. Na tamní fakultě vystudovala divadelní vědu. Nejprve pracovala jako dramaturg v profesionálním divadle, a pak se začala zabývat divadlem amatérským. Přiznává, že právě amatérské divadlo jí hodně přirostlo k srdci. Na hronovský festival přijela jako čestný host už podruhé.

Slyšela jsem, že jste velice aktivní v oblasti amatérského divadla?

Dělám spoustu věcí. Starám se o mezinárodní styky v holandské sekci AITA/IATA a zároveň v naší organizaci amatérského divadla, pořádám workshopy u nás i v některých dalších zemích, dělám porotkyni a píšu i do divadelních časopisů. Jsem také oblastní koordinátorkou a členkou výboru CEC (Central European Committee) - tedy střeoevropského výboru AITA/IATA. Takže tímhle vším jsem dosti zaneprázdněna.

Co pro vás znamená divadlo?

Mnohem více než jen vidět hezké představení. Znamená to pro mě vzdělání a přátelství, protože divadlo většinou dává dohromady lidi, kteří by se jinak nesetkali, kteří nehovoří stejným jazykem, nemají společnou kulturu a zázemí. Setkávají se prostřednictvím divadla, stanou se přáteli a vzájemně se od sebe učí. A já si myslím, že přátelství a vzdělání je velmi důležité a kromě toho se o sobě hodně dozvíte prostřednictvím toho, co vidíte na scéně. A to je taky důležité.

Je podle vás velký rozdíl mezi amatérským a profesionálním divadlem?

Ne, obvykle není. Jedině, že profesionálové jsou za to placení, a amatéři ne. Ale pokud jde o kvalitu, tak tahle kritéria nejsou prvořadá. Je to prostě jen záležitost peněz.

Na Jiráskově Hronově jste podruhé. Kdy jste tu byla minule?

V roce 2000 na jubilejním ročníku. Už tehdy se mi tu velmi líbilo. Ale musím říci, že jsem o Hronově mnoho slyšela už předtím. Možná, že to ani nevíte, ale v oblasti amatérského divadla je hronovská přehlídka proslavená po celém světě a má velkou prestiž. Když jsem sem přijela v roce 2000, viděla jsem tu spoustu zajímavých představení, a i když mnohá z nich byla založena převážně na textu, a nerozuměla jsem jazyku, bylo zajímavé se dívat. I v konfrontaci s letošními představeními mohu říci, že vaše přehlídka je na velmi dobré kvalitativní úrovni. A také město je krásné. To je pro pořádání úspěšného festivalu velmi důležité. Když organizujete festival ve velkém městě, je to problém, protože se vám to tam tak rozmělní. Ale tady je festival v centru dění, ví o něm každý, všichni jsou zapojeni. Takže se mi tu moc líbí. Jediným problémem je letos počasí - že je tak chladno. Ale to opravdu nemůžete ovlivnit.

Máte u vás v Amsterdamu nějaký podobný festival?

Ne, v Holandsku nic takového nemáme, a hodně na vás v tomto směru žárlíme. Máme národní festival, ale neříkáme tomu tak. Jmenuje se to Čtyři dny divadla a každý rok se po čtyři dny v různých městech věnujeme divadlu - jsou k vidění představení, pořádají se dílny, diskuse, rozbor, setkání, fóra. S pořádáním festivalu na mezinárodní úrovni máme problémy, jak jinak - s finančními prostředky. Ale příští rok - doufám - jestli všechno půjde tak, jak má, bude se u nás pořádat festival CEC, který organizujeme společně s našimi sousedy, holandsky mluvícími Belgičany, Vlámami. Tak nám držte palce, aby se to povedlo.

Jana Soprová

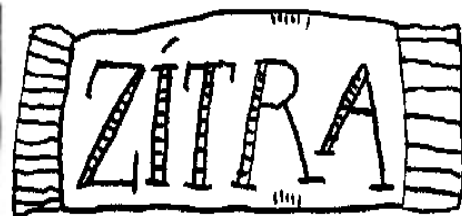
Veřejné prezentace

***Z**veme všechny účastníky Jiráskova Hronova na veřejné prezentace prací z letošních hronovských klubů, dílen a seminářů, které se budou konat v sobotu 13. 8.*

10:00 - 10:30 prostor před Jiráskovým divadlem (v případě deště v Malém sále JD)
Ukázka tréninkové rozcvičky klubu Mgr. Reginy Szymikové J (jako Jevištní řeč)

10:30 - 11:30 Malý sál Jiráskova divadla (vchod vlevo schodů do JD)
Ukázka z klubu Doc. Mgr. Václava Martince VZ (jako Východ - Západ)

12:00 - 12:30 Sokolovna Ukázka z dílny Michala Hechta M (jako Mimus)

sobota 13. srpna 2005

9:00 - 13:00 - závěrečné schůzky K(n)MD

10:00 - Park Aloise Jiráska
Kouzelné dětské dopoledne
program pro celou rodinu s překvapením

10:00 - 12:30
Předvádění ukázek z práce seminářů

14:00 - 16:00 - Jídelna Hotelové školy
Problémový klub (PC)

15:00 - Park Aloise Jiráska
Vystoupení dívčí skupiny K2

14:00 (A2), 18:00 (B2), 20:15 (C)
ZákladníA umělecká škola
DS Poslední mravenec ZUŠ Žamberk
Johana Vaňousová: Vojna s Turkem

16:00 (A), 20:00 (B) - Jiráskovo divadlo
DS TYI Rakovník
Jiří Kroc podle Marka Twaina:
Princ a chudšas

16:30 (B), 20:00 (A) - Sál Josefa Čapka
DS Š.O.K. Gymnázia Jana Keplera Praha
Pierre Henri Cami: Camisutra aneb Polohy absurdity

19:00 - Čajovna Bílý drak
Shivanam (orientalrhythm)
Ridina Ahmed (etno-vokál)
Vašek Kořínek (Etno-vokál)

21:45 - Náměstí Čs. armády
Slavnostní ukončení 75. JH s ohňostrojem

pátek 12. srpna 2005

9:00 – 13:00 - semináře a dílny

10:00 - Zahrada za čajovnou Bílý drak

Jarka Holasová

Pohádka Boženy Němcové Sedmero krkavců

14:00 – 16:00 - Jídelna Hotelové školy

Problémový klub (PC)

14:00 (A) - Sál Josefa Čapka

Malé divadlo kjógenu

- Nagomi kjógenkai ČR

Japonské frašky kjógen: Mnich, kostra a její obal + Zloděj tomelů + Papouškování

15:00 - Park Aloise Jiráska

Rock fest – koncert rockových kapel z Východočeského kraje

16:00 (A1), 19:45 (B1), 21:45 (C)

Základní umělecká škola

DS Poslední mravenec ZUŠ Žamberk

Johana Vaňousová: Vojna s Turkem

16:30 (B), 20:30 (A) - Jiráskovo divadlo

Divadelní klub Českokrumlovská scéna

Český Krumlov

Anton Pavlovič Čechov: Racek

18:00 (A), 21:30 (B) - Sál Josefa Čapka

Divadlo Apron Halle, Německo

Franz Kafka: Otcí (An den Vater)

21:00 - Dvůr ZŠ

Divadlo Vosto5 Praha

Divadelní STAND 'ART - Stand 'artní kabaret

23:15 - Park Aloise Jiráska

Geisslers Hofkomedianten Kuks

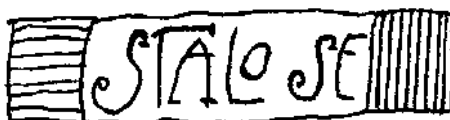
Atalanta aneb Pronásledování z lásky aneb

Krutá královna Tegeantů

STRABAG

**ČESKÁ
SPORITELNA**

Na základě stížností dvou občanů Hronova na noční hluk vycházející ze stanu pražské Vosto5 provedli v nočních hodinách dne 10. a 11. 8. pracovníci oddělení hygieny obecné a komunální, KHS Královéhradeckého kraje, ÚP Náchod měření hluku na hranici venkovního chráněného prostoru staveb. Při měření bylo zjištěno vysoké překročení limitů hluku stanovených v nařízení vlády 502/2000 Sb. o ochraně zdraví před nepříznivými účinky hluku a vibrací ve znění pozdějších předpisů.

Vyhotovitel Ing. Václav Bednařík doslova píše:

Pro obyvatele žijící v blízkosti pořádání hudebních produkcí je situace velmi nepříznivá, proto vás žádám o zabezpečení odstranění zdroje hluku nebo alespoň snížení hladin hluku na přípustnou mez.

Žádám vás dále, jako pořadatele Jiráskova Hronova, o sdělení pronájemce prostor, kde je umístěn stan, ve kterém je provozována tančírna a provozovatelé hudebních produkcí.

Děkuji vám za poskytnuté informace a případné sjednání nápravy zjištěné skutečnosti.

Na základě této zprávy bylo Městem Hronovem nařízeno, aby od včerejšího dne fungoval Stand 'art pouze jako divadelní, ne jako tančírna.

„Vykostili nám stan,“ komentoval to Petr Prokop z Vosto5. „Byli jsme s městem domluveni, že elektronické hudební produkce – tedy tzv. tančírna – se mohou odehrávat do 2:00 a tento čas jsme překročili pouze první den, v neděli 7. 8. Je to pro nás velké zklamání, ale co máme dělat? Přesto zveme všechny účastníky JH nejen na naše představení od 21 hodin, ale i na následující posezení při živé nehlukné hudbě a se všemi dalšími požitky našeho Stand 'art.“

hul

UPOZORNĚNÍ

Dopravní opatření

Dne 13.8.2005 od 20:00 do 23:00 hodin bude zcela uzavřena ulice T.G.Masaryka, Jiráskova a náměstí Čs.armády. Důvodem uzavěry je ukončení 75. Jiráskova Hronova ohňostrojem.

Žádáme řidiče, aby od 12:00 hodin neparkovali a neponechávali svá vozidla na náměstí, které bude ohraničeno a uzavřeno. Toto opatření je z bezpečnostních důvodů v rámci konání ohňostroje.

Dále vyzýváme řidiče, aby se řídili přechodným dopravním značením objížďky. Ve směru na Polici nad Metují bude objížďná trasa vedena ulicemi Kostecká, Padolí, Jungmannova. Na Žďárky se řidiči dostanou ulicemi Havlíčkova, Palackého a Jiřího z Poděbrad. Děkujeme za pochopení.

Parkovací plochy při sobotním ohňostroji: ulice Dvorská, starý park podél železniční trati, nádraží ČD, parkoviště u zimního stadionu a Freiwaldovo náměstí.

Roman Toušek a MP Hronov

Upozorňujeme,

že zítra, v sobotu 13. 8. v 16:30 (B) a 20:00 (A), vystoupí v sále Josefa Čapka místo původně plánovaného petrohradského souboru So-bytie léty praxe osvědčený a fanoušky milovaný divadelní soubor bývalých studentů pražského gymnasia od Keplera Š.O.K., který tímto vystoupením slavnostně zakončí nejen 75. JH, ale i svou činnost (více o souboru zítra).

Š.O.K. uvádí

Camisutra

aneb

Polohy absurdity

Kabaretní pásmo šílených mikrodramat klasika parodie Pierra Henri Camiho!

Exotické hejno vířivých dervišů Vás zaneše do nejroztodivnějších hájemství zeměpisných, žánrových i sociálních!

Dojme Vás pohnutý osud Zeleného dítěte, poznáte srdceryvný důvod Pátkovy smrti, budete šokováni příběhem Kleštěnce z pralesa, odhalíte tajemství Věna osířelé dívky!

Okouzluující mladí herci!

Živý klavírista!

Dechberoucí dekorace!

Zážitek na celý zbytek večera!

ZPRAVODAJ

Zpravodaj 75. Jiráskova Hronova

Vydává organizační štáb

Šéfredaktor: Zuzana Vojtíšková

Redakce: Jana Soprová, Lenka Novotná,

Vladimír Hulec, Michal Drtina

Výtvarník: Rostislav Pospíšil

Fotograf: Ivo Mičkal

Oficiální stránky festivalu:

<http://www.hronov.cz>

Tisk: KONICA MINOLTA HRADEC KRÁLOVÉ

Cena: 9,- Kč

Redakční uzávěrka: 12. srpna 2005 v 6:38h

Vychází: 12. srpna 2005 v 15:00h

Neprošlo jazykovou úpravou!!!